

Phần 15

Chương 43

Nào ngờ tới đón ta không phải Hắc Vô Thường, mà là quý sai.

Càng phô trương hơn là Diêm vương lại không chịu bắt ta, hồn phách rõ ràng đã chạy tới bên bờ Vong Xuyên, lại bị người ta hung hăng lôi ra khỏi hàng.

“Ngài ngài ngài có thể nào đầu thai? Miếu nhỏ không chứa được Đại Phật đầu!” Người la to chính là Mạnh Bà, bà ta vừa thấy ta mắt liền lóe lên lục quang, vừa kéo vừa đẩy ta lên bờ.

“Trường Giang, Trường Giang, đây là Hoàng Hà! Có một ông nội tới đây!” Bà vừa đẩy vừa nói với bộ đàm, nét mặt sốt ruột: “SOS! Giang hồ cấp cứu!”

Ta nhìn bà chẳng hiểu mô tê gì, tâm trạng khá là bất mãn: “Tiểu tiên giới tính nữ, sao lại kêu ông nội?” Nói xong ưỡn bộ ngực không tính là chói chang như châu ngọc nhưng cũng coi như sáng sủa lên.

Mạnh Bà không đáp, chỉ thành kính mời ta ra khỏi hàng, sau đó cuốn ta ra xa mùi dậm, xong xuôi mới thở hắt ra một hơi.

“Tiên cô nên trở về đi.” Bà vừa nói vừa không ngừng lau mồ hôi hột trên mặt, biểu cảm khẩn trương: “Minh giới không phải chỗ chơi vui vẻ gì đâu.”

“Trở về? Trở về đâu?” Ta nhìn bà chậm rãi lắc đầu: “Tiên thể của ta đã bị người ta móc mắt, hết đường chữa trị, trở về cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Hả! Kẻ nào lớn gan như vậy?” Miệng Mạnh Bà há thành hình chữ O mượng mà, sau đó giãn ra, đẹp lại thành hình chữ I.

“Đừng sợ đừng sợ, tiên tử có nguyên thân không?” Bà ta cười ha ha: “Lão thái bà tặng miễn phí cho ngài một viên “Hoàn ngã phiêu phiêu”, chỉ cần ngài tìm được nguyên thân, sau đó cho nguyên thân uống viên tiên đan này, lập tức có thể trùng tu lại tiên thân. Không có mắt thì đáng gì? Mắt tim còn mọc ra một quả được nữa là.”

“Có thật không?” Ta nghe mà tinh thần phấn chấn hẳn lên: “Sao ta chưa từng nghe thấy món đồ chơi thần kỳ vậy chứ?”

“Đương nhiên, đây là bảo vật cất đáy hòm của Diêm Vương mà.” Mạnh Bà cười hi hi, nháy mắt ra vẻ thần bí khó lường: “Lão Thái bà ta phải công tác liên tiếp một ngàn năm, hoàn thành xuất sắc 800% công tác, đi đâu luật lệ của Minh giới, lúc này Đại Vương mới moi tìm móc phổi thương cho ta đấy.”

“Vậy không tiện lắm đâu.” Ta nghe mà líu lưỡi, tự động đẩy lại: “Quá quý, vô công bắt thụ lộc.”

“Tiên cô! Giá nào cũng đừng khách sáo với ta!” Vậy mà Mạnh Bà lại khăng khăng đẩy qua, cố chấp nhét viên thuốc vào tay ta: “Chỉ cần ngài không đầu thai, vạn sự đều có thể thương lượng!”

“... Chuyện này là sao?” Ta nhìn bà kinh ngạc: “Lẽ nào ta không thể đầu thai?”

“Cũng không phải là không thể đầu thai, mấu chốt là bây giờ không nên.” Mạnh Bà quệt mồ hôi, cuống tới độ môi run run: “Hiện tại Thiên Ma hỗn chiến, tiên cô nên mau trở lại Thiên đình, đốc sức vì quê hương đi, còn chuyện đầu thai, khi nào tìm Ngọc đế cầm một cái thông quan bài tới rồi hãy nói.”

Ta đầu thai mắc mớ gì tới Ngọc đế?

Đang ngơ ngác, bên cạnh bỗng nhiên trời ra một chiếc kiệu mềm đỉnh trắng, bốn quỷ sai phủ phục dưới chân ta, cung kính hô: “Tiên cô thánh an! Cung thỉnh tiên cô lên kiệu!”

“Lẽ nghi cao cấp quá vậy!” Ta chưa từng thấy dịch vụ tiễn khách nào long trọng như vậy, không khỏi ghen hòng chết trân.

“Mời tiên cô lên, mời tiên cô lên.” Mạnh Bà hành lễ với ta thật sâu, biểu cảm thành kính chỉ thiếu điều ba quỳ chín bái: “Xin tiên cô không nên tùy hứng, nhanh chóng trở về đi.”

Do đó ta la nga lơ ngơ bị đẩy lên kiệu, lại lơ nga lơ ngơ rời khỏi Minh giới.

“Tiên cô, về rồi nhớ giúp ta nói một hai câu khen ngợi với ngài ấy nhé!”

Từ rất xa, ta nghe Mạnh Bà hét lên như mất trí.

Ngài ấy? Ngài ấy là ai?

Ta rất muốn quay đầu lại hỏi, nhưng mà quỷ sai đi quá nhanh, chỉ chớp mắt đã mất bóng Mạnh Bà.

Khi hồi hồn tỉnh lại, chung quanh ta vẫn là thế giới tối tăm sâu hút.

Trong lúc ta đang cảm thán ít nhất lúc xuất hồn còn có thể nhìn thấy, bỗng nhiên chóp mũi bị người ta nắm, xách lên thẳng tay.

“Buông!” Bị bóp mũi tới nghẹt thở, ta rú to.

“Hừ, cũng dám chơi trò tự sát bất ngờ với ta? Chán sống!”

Bên tai vẳng tới tiếng nghiến răng ken két của A Mộc.

Ta nghe cái giọng quen thuộc này, chẳng biết sao lại bùi ngùi xúc động, méo miệng muốn khóc: “Ta sợ...”

Cái tay kia thả mũi ta ra, cấp tốc bịt miệng ta lại, hung dữ hăm dọa: “Không được gào! Gào nữa ta lấy chỉ khâu miệng ngươi lại!”

Ta đành phải ảm ức nuốt nước mắt vào lòng.

“Đây là đức hạnh thôi gì hả!” Bàn tay kia bắt đầu mạnh bạo nhéo mặt ta, cứ như chỉ tiếc rên sắt không thành thép: “Chẳng qua chỉ mắt mắt đã đi tìm chết, người như vậy làm sao Nhị Hồ tiên A Bình⁽¹⁾ chịu nổi đây? Yếu đuối! Bốc đồng! Cứng đầu! Tự cho mình là trung tâm!”

Ta bị đau, cũng chẳng biết giải thích bản tính của mình thế nào, đành phải trần thuật lại suy nghĩ chân thật trong nội tâm: “... Không tay không chân đều được, nhưng không có mắt thì tuyệt đối không được. Không có mắt không thể nhìn những thứ xinh đẹp, không được nhìn những thứ xinh đẹp thì sẽ không có vui vẻ, nếu không có vui vẻ, thì sống có ý nghĩa gì? Phải, ta chính là điển hình của thân tàn mà chí không kiên đó!”

“Lẽ nào người chỉ thích những thứ xinh đẹp thôi sao?!” Giọng A Mộc đầy bức tức: “Dù bị vứt bỏ, dù bị khoét mắt, chỉ cần ngoại hình đẹp thì người sẽ tha thứ cho kẻ đó? Đạo lý này người học được ở đâu hả?”

Ta không hiểu tại sao hán đột nhiên phát hỏa, không thể làm gì hơn là rụt rè nói: “... Ta, ta chỉ làm theo lòng mình.”

“Đàn độn!” Lần này da mặt gần như bị nhéo rớt, A Mộc dí vào lỗ tai ta, gào thét từng chữ một: “Người có não hay không hả!”

“Có mà.” Ta thấy oan ức hết sức, kiên trì hướng mặt lên.

“Không phải nó ở chỗ này sao?” Ta gõ gõ huyệt thái dương, u oán trả lời.

Chung quanh bỗng im phăng phắc.

“Người không phải không có đầu óc.”

Mắt một lát, giọng lạnh của A Mộc vọng đến: “Người căn bản không có tim.”

Câu này hệt như Định Hải Thần Châm chọc thẳng vào óc ta, khuấy lên cơn sóng gió động trời, vòng xoáy bi thương cuốn lên không biên giới.

“Ta có tim, ta có tim!”

Tay chân lạnh ngắt, sức nặng đời non lấp biển đè xuống, ta hét lên như đồ mất trí, cố sức xé quần áo mình: “Ta có tim! Ta thật sự có tim!”

Ta thật lòng hận không thể moi tim ra đưa cho hán thấy ngay lập tức.

A Mộc hán là bị ta hù sợ, lóng ngóng tay chân đè ta lại, sau đó ra sức ấn mặt ta vào trong ngực hán.

“Được rồi được rồi, ta biết, người có một quả tim nhỏ vừa đẹp vừa hồng.” Hán dụ giọng an ủi, nghe như đang dỗ đứa trẻ gắt gỏng.

“Người xem, ta có thể cảm giác được nó đang đập.” Hán đưa tay phủ lên ngực ta, vỗ nhẹ nhẹ.

Cơn kích động của ta dần dịu lại, ta dựa vào hán, uể oải mở lòng bàn tay ra, để lộ viên “Hoàn Ngã phiêu phiêu” mà Mạnh Bà tặng cho ta.

“A Mộc, xin người giúp ta, ta muốn tìm lại nguyên thân, ta muốn thấy lại ánh sáng.”

Ghi chú:

1. A Bình, nguyên danh là Hoa Ngạn Quân, là một nhà âm nhạc dân tộc, vì bị tật ở mắt nên bị mù.

Chương 44

Tìm nguyên thân, nói thì dễ mà làm thì khó. Ta là một tiểu tiên nữ vô duyên vô có tự dung trời ra, muốn tìm nguyên thân có dễ dàng đâu?

Thăng tiên tròn năm trăm năm, ta hoàn toàn không biết chân thân của mình là vật gì, cũng không thể tới Thương Nam đào cây đậu đũa run lấy bầy kia lên được.

Ôm bản khoán giải bày với A Mộc, vậy mà hắn không nhảy dựng lên chỉ trích ta như dự liệu, chỉ nói với giọng không chút gợn sóng: “Trách sao người không biết, không lừa người, ta từng thăm dò thử chân thân của người, Tam hoang Lục giới, không thu được kết quả gì.”

“Chẳng lẽ phải đi hỏi Thiên Thanh với Ngọc đế?” Ta nhớ lại thần sắc kỳ quái của chúng nhân Thiên đình trước hôm đại chiến, bỗng dung rơi vào trầm tư.

Thiên Thanh phần lớn là biết chân thân của ta, nhưng bây giờ ta đã đắc tội hắn triệt để, chần hẩn không chịu giúp đâu.

Về phần Ngọc đế? Không cần nghĩ cũng biết, ta phá tan giấc mộng thông hôn hai giới Tiên Yêu của ông ta, dám chắc bây giờ ta là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của ông ta, không bị ông ta thộp cổ nhảy Tru Tiên đài đã là vạn hạnh lắm rồi.

“Chẳng lẽ không còn ai khác biết quá khứ của người sao?” A Mộc hỏi ta: “Người có bái sư hay không? Trong ấn tượng có phụ thân hay mẫu thân gì không?”

“A! Ta nhớ ra rồi!” Câu hỏi của hắn đã nhắc nhở ta, ta lập tức nhảy cẫng lên: “Còn một người biết nguyên thân của ta! Ngài ấy nhất định sẽ giúp ta!”

“Người nào?” A Mộc hỏi.

“Bồ Đề lão tổ!” Ta mò mẫm nắm tay hắn lên, lắc lư kích động: “Còn Bồ Đề lão tổ!”

A Mộc tiếp tục cõng ta, bước lên hành trình tìm kiếm Bồ Đề lão tổ.

Tây phương xa xăm, con đường phía trước dài dằng dặc, dọc đường đi hắn nhiều lần đỡ chúng định ném ta khỏi lưng, nhưng lần nào cũng bị ta dùng tinh thần bất khuất, bất chấp gian nguy, bám chắc trên lưng, giành lại chỗ bị mất.

“Ôi chao, sao người lúc nào cũng nóng nảy thế, không tốt cho sức khỏe đâu.” Vào lần thứ ba mươi sáu bò lên lưng hắn, ta gật gù đắc ý, than thở: “Người không biết thương hương tiếc ngọc là gì sao?”

“Đáng lẽ trước đây nên thẳng tay bóp chết người, vút vào đồng phân ngựa.” A Mộc nện từng bước tới trước, bước chân nặng trĩu, mũi phun khí.

“Đừng vậy mà, người tốt với ta, ta biết hết.” Ta vỗ vỗ vào sau ót của hắn, nhoen miệng cười duyên dáng, nói với giọng thiện lương: “Chờ ta trị mắt khỏi, người muốn thứ gì ta sẽ nghĩ cách đáp ứng cho người.”

Đây là lời xuất phát từ đáy lòng, dù cho hắn muốn ta lột sạch Ngọc để đưa lên giường thì ta cũng chẳng đắn đo chút nào.

“Ta muốn thứ gì?” A Mộc cười khẩy, vô cùng khinh bỉ: “Ta chẳng thiếu thứ gì.”

“Người nói dóc!” Ta vạch ra ngay thiếu sót của hắn: “Ngay cả phương tiện đi lại người cũng không mua nổi, còn phải cõng ta cuộc bộ cầu y đây này!”

Một châm láy máu, không chút lưu tình, làm A Mộc nín thinh, ta có thể nghe được trong cổ họng hắn phát ra tiếng ực ực lớn.

“Thật ra, ta từng rất muốn có được trái tim của một người.”

Im lặng cả buổi trời, giọng yếu ớt của A Mộc bỗng nhiên vang lên.

“Muốn luộc? Chiên? Hay rán?” Ta hỏi tiếp.

Nhận thấy cơ bắp dưới thân gồng lên, ta nhanh chóng rút lại câu nói đùa, vâng dạ xin tha: “Ôi chao, chẳng lẽ ma quỷ còn có thể thích người phạm?”

“Nàng ấy không phải người phạm.” A Mộc nói rất nhẹ, như đang sa vào hồi ức: “Lúc đó ta trẻ tuổi bốc đồng, tiếng tăm vô lượng, luôn cảm thấy không có thứ gì là không thể nắm giữ, mãi đến khi gặp nàng ấy.”

“Nàng ấy là tiên hay ma? Là người hay yêu? Là hình mẫu gì? Đẹp không? Khí chất được không? Giỏi ca múa không?” Ta hét sức hiếu kỳ.

“Nàng là nữ tử đẹp nhất ta từng gặp, chỉ cần trước mắt có nàng, ta sẽ không nhìn thấy bất kỳ ai nữa.”

Giọng A Mộc vắng tới từ xa xa, phiền muộn, mà lại thâm tình.

“Coi như nàng ấy có mắt, người hung dữ như vậy, đại mỹ nữ nào cũng tâm ca khí ngạo, bảo đảm không ở chung với người nổi.”

Ta đột nhiên cảm thấy hơi chua xót, không biết là ganh tỵ gương mặt đẹp của “Nàng ấy”, hay là ganh tỵ với đoạn thâm tình sâu nặng này nữa.

A Mộc không nổi bão như ta dự đoán, hắn chỉ hít vào một hơi: “Ta lại hy vọng có cơ hội nghiệm chứng suy đoán của người, dù không thể bên nhau tới cuối cùng.”

Khí tức lưu chuyển, ta nhận ra hần đang khẽ lắc đầu.

“Bây giờ nàng ấy ở đâu? Sao ngươi không đi tìm nàng ấy?” Ta không nhịn được, buột miệng hỏi: “Bản lĩnh ngươi ghê gớm như vậy, còn yêu nàng ấy biết bao nhiêu, dù có xuống Hoàng Tuyền cũng phải đi theo chứ.”

“Nàng chết rồi.” A Mộc nhẹ nhàng đáp trả: “Tới hồn phách cũng tan thành bụi, không tìm thấy nữa.”

Tuy giọng hần lạnh nhạt, nhưng lại làm ta cảm thấy nỗi xót xa nặng tựa Thái Sơn đang từ từ đè xuống, như con thú bị sa lưới không thể vùng vẫy, tưởng chừng như nghẹt thở.

“Xin lỗi.” Ta suy nghĩ một hồi, rốt cuộc chỉ có thể nói ra câu này.

“Cũng chẳng có gì.” A Mộc không mắng mỏ ta, chỉ hỏi tương lại chuyện cũ: “Lúc nàng chết ta gần như phát điên, thiếu chút nữa đã đi theo nàng. Mãi tới khi có người nói với ta rằng, ‘Thứ ngươi yêu chỉ là bề ngoài xinh đẹp của nàng ấy, giả sử nàng ấy thay đổi diện mạo khác, ngươi chưa chắc còn si mê nàng ấy như thế nữa, thứ tình yêu của ngươi chỉ là dục vọng rẻ mạt mà thôi.’”

Nói đến đây, hần trầm ngâm giây lát.

“Ta không tin, cho nên ta sống tiếp.” Đợi hần lên tiếng lần nữa, trong giọng nói đã ngập đầy mơ hồ: “Ta muốn xem thử, rốt cuộc thứ mình yêu có phải là lớp da của nàng không?”

“Vậy ngươi biết đáp án chưa?” Ta vô cùng tò mò - trước đây Thanh Thanh cũng hỏi ta, có phải chỉ thích gương mặt của Tề Lam hay không, ta chỉ phân vân một thoáng, sau đó đã bị cô ấy móc mắt mắt.

Yêu đương, luyện ái, ngươi yêu một người, có phải vì yêu bề ngoài của họ?

“Không có đáp án, đã qua năm trăm năm, vẫn không có đáp án.” A Mộc nặng trĩu nói: “Ta chưa ngày nào quên được nàng, hàng đêm đều gặp nàng trong mộng, mãi đến khi...”

“Mãi đến gì cơ?” Ta cố chột thò đầu tới trước, chỉ sợ để rớt mất chữ nào, miệng cũng bất ngờ đụng phải một vật thể âm ẩm.

“Ngươi ngồi đằng hoàng lại cho ta!” Giọng A Mộc đột nhiên cất cao, cơ thể cứng ngắc.

Ta nhanh chóng rút đầu về, miệng còn sãi diện cãi cùn: “Ai bảo lưng ngươi toàn là cơ bắp, vừa cứng vừa trơn. Ngươi nên béo lên một chút, mềm ra một chút, có vậy người ta mới thích nổi.”

“Hừ, bề ngoài quan trọng thật sao?” A Mộc xỉ vả kiến nghị của ta.

“Tất nhiên quan trọng!” Ta gác cằm lên vai hần lằm nhằm, thuyết phục hần, cũng như thuyết phục bản thân: “Không có bề ngoài xinh đẹp, làm sao khiến người ta yêu thương được? Làm sao khiến người ta có cảm tình được?”

A Mộc xì một tiếng, phì cười.

“Người Ma Vực chửi ngươi là đồ xấu xí, có phải nó chứng tỏ ngươi là đồ vô dụng không? Ta một không bị mù, hai không phải không biết phân biệt xấu đẹp, vì sao cứ phải nhặt đồ xấu xí như ngươi về làm gì?”

Hắn dùng lời lẽ châm chọc và thái độ quyết liệt để hỏi, làm ta giật mình.

A Mộc nói chí lý, bây giờ ta xấu ma chê quỷ hờn, trong lòng hắn lại ôm ấp bóng hình mỹ kiều nương, chắc chắn sẽ không nhất kiến chung tình với ta, vậy đến cùng thì hắn cứu ta vì lý do gì, còn đối xử với ta tốt tới cỡ này nữa?

“Ta đối xử tốt với ngươi, không phải vì ngươi xinh đẹp.”

A Mộc đáp tỉnh bơ.

“Thế vì cái gì?” Đầu ta rối như mớ bòng bong.

“Ta hỏi ngươi, nếu hôm đó ngươi có thể nhìn thấy, phát hiện tướng mạo ta xấu muốn chết, ngươi còn có thể cảm kích ta, muốn báo đáp ta không?”

A Mộc đưa ra một vấn đề cho ta.

“Đương nhiên!” Ta đáp không cần suy nghĩ: “Ta biết ơn ngươi, chuyện đó chẳng có quan hệ gì tới tướng mạo của ngươi cả.”

“Chính nó.” A Mộc cười rộ lên như mây bay gió thoảng: “Ta đối xử tốt với ngươi, cũng chẳng có quan hệ gì tới tướng mạo của ngươi.”

Ta cái hiểu cái không, chờ người ra.

“Tiểu Giang Đâu, đẹp nhất không đồng nghĩa với tốt nhất.” Bước chân của A Mộc nhẹ nhàng thoải mái, giống như ngữ điệu của hắn vậy: “Không lừa ngươi làm gì, thật ra ta rất xấu, xấu vô địch Ma giới, chính vì thấy ngươi bị người ta mắng là đồ xấu xí, cho nên ta mới ra tay cứu ngươi, đây có lẽ là “Lòng đồng cảm” không thể nào tránh được trong truyền thuyết.”

Ta không biết nên khóc hay cười với đáp án của hắn, đành phải ngậm miệng giữ im lặng.

“Qua đây, cho ta sờ mặt ngươi cái.”

Suy nghĩ một lúc lâu, ta dựa vào A Mộc, nhẹ nhàng đưa tay phủ lên mặt hắn.

“Ngươi không xấu.” Ngón tay lướt qua xương mày, chóp mũi, cùng bờ môi góc cạnh rõ ràng của hắn, giọng điệu của ta chắc chắn tới không thể chắc chắn hơn.

Cho dù A Mộc xấu vô địch thiên hạ, thì ở trong lòng ta hắn cũng không xấu, ta sẽ tự động chuyển đổi mặt hắn thành Lam ca ca trước khi hủy dung.

A Mộc cười ha ha, tiếng cười vô cùng vui vẻ, ta cảm giác được lông mi của hắn gãi nhẹ vào lòng bàn tay ta, ngứa ngứa.

“Người biết không? Dù không có mắt, cũng có thể nhìn thấy đồ vật.” Hấn nói.

“Sao làm được?” Ta thất kinh, chẳng lẽ có thể bắt chước Quan Thế Âm ngàn tay, mọc mắt trong lòng bàn tay?

“Bây giờ tuy người không nhìn thấy, nhưng nhờ có ta nên người cũng có thể đi lại như thường đúng chứ?” A Mộc tự phụ đáp, toàn thân ấm áp như gió xuân.

“Ý của người là...” Ta không rõ lắm, dựng thẳng hai lỗ tai lên.

“Chỉ cần tâm trạng ta tốt, người muốn nhìn thứ gì, ta có thể nói cho người nghe thứ đó.” Giọng của hấn cười mở sang sảng như suối ngọt, trong vắt không mang theo tạp chất.

“Bầu trời bây giờ có hình dáng gì?” Ta khẩn cấp đặt câu hỏi.

“Xanh ngắt như gột rửa, không có lấy nửa đám mây trắng.” A Mộc cao giọng nói.

“Phong cảnh đằng xa thế nào?”

“Núi xanh trải dài, không thấy điểm tận cùng.”

“Dưới chân chúng ta là cái gì?”

“Sông nhỏ thật dài, bờ sông nở hoa đại màu vàng, còn có quả đại màu đỏ.”

Từng câu miêu tả từng mảnh cảnh vật, trong đầu ta dần ghép lại thành một bức tranh hoàn chỉnh, cho ta tưởng tượng ra một vùng đất xinh đẹp, tâm trạng cũng hưng phấn hẳn lên.

“Hài lòng chưa?” A Mộc hỏi ta.

“Hài lòng.” Ta gật đầu.

“Có hài lòng như lúc còn nhìn thấy không?” A Mộc hỏi tiếp.

“Cũng gần bằng.” Ta ăn ngay nói thật.

“Người xem đi, nhìn thấy gì không quan trọng.”

Có đóa hoa thơm ngát đặt vào trong tay, A Mộc nhẹ nhàng nắm lấy tay ta: “Quan trọng là, có người chịu làm đôi mắt cho người.”

Chương 45

Sau khi trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày màn trời chiếu đất, rốt cuộc chúng ta cũng tìm được Linh đài Phương Thốn sơn, chỗ ở của Bò Đè lão tổ, qua mấy phen hỏi thăm, cũng lần tới được Tà Nguyệt Tam Tinh động, phủ đệ của Bò Đè lão tổ.

Bồ Đề lão tổ thích vân du bốn phương, bên cạnh lại không có tiên đồng thông báo, ta ở trong động đợi chừng ba ngày ba đêm, mới đợi được tiếng người.

“Ô kìa! Giang Đậu hài nhi của ta đây mà? Sao mắt lại biến thành hai lỗ thủng to thế này?!”

Giọng già nua quen thuộc vang lên bên tai ta tựa như tiếng trời.

“Bồ Đề lão tổ!” Ta không quan tâm nhiều, xách vác chạy lão đảo về hướng âm thanh, cắm đầu vào lòng người vừa lên tiếng.

Đây cũng là lần gặp mặt chính thức đầu tiên của ta với Bồ Đề lão tổ.

Mặc dù là lần đầu, nhưng cảm giác người mang lại rất quen thuộc, cứ như chúng ta đã quen biết rất lâu, vượt qua cả ngàn năm.

Nghe xong ngọn nguồn lý do ta tới tìm mình, thái độ của Bồ Đề lão tổ trở nên khác thường, thần sắc nặng trĩu, thở dài thườn thượt.

“Con của ta à, “Hoàn Ngã phiêu phiêu” của Mạnh Bà đúng là loại thuốc quý giá tuyệt thế, nhưng chuyện con muốn tìm chân thân, còn khó hơn lên trời.”

“Tại sao ạ?” Ta kinh hoàng: “Chẳng lẽ chân thân của con bị giấu mất rồi sao?”

“Haizz, đừng nói bị người ta giấu mất, cho dù bị phong ấn lão nạp cũng có cách tìm ra giúp con, nhưng chân thân của con...” Bồ Đề lão tổ muốn nói lại thôi.

“Tổ sư gia cứu mạng!” Ta nghe người áp a áp ứng, trong lòng hốt hoảng, lập tức vẩy đuôi nịnh hót: “Nếu không có đôi mắt này, hài nhi cũng không muốn sống tiếp nữa!”

“Có nhìn được hay không đối với con rất quan trọng ư?” Bồ Đề lão tổ đột nhiên hỏi ta.

“Không nhìn thấy thứ xấu xí thì không sao, nhưng không nhìn thấy thứ xinh đẹp, thì tuyệt đối không được.” Ta trả lời thành thật, tâm trạng cực kỳ thống khổ.

“Không ngờ con vẫn cố chấp như thế.” Bồ Đề lão tổ thở ra một hơi thật dài: “Thôi, đây âu cũng là oan nghiệt, có nhân tất có quả, có quả tất có nhân.”

“Xin hỏi Bồ Đề lão tổ, chân thân của hài nhi xảy ra chuyện gì? Làm sao mới tìm được?” Ta bức thiết tìm kiếm đáp án mà mình muốn, nhưng Bồ Đề lão tổ chỉ vỗ nhẹ đầu ta.

“Chân thân của con, có thể nói có, cũng có thể nói không có.” Giọng của người như vượt qua ngàn vạn năm thời không, xa xôi mờ ảo: “Vô ảnh lại vô hình.”

“Lẽ nào... lẽ nào con là không khí?” Vất óc hồi lâu, cuối cùng ta cũng moi ra được một đáp án hơi sát thực tế - tới nước còn có trọng lượng! Cái gì mới vô ảnh vô hình?

Bồ Đề lão tổ chỉ trầm ngâm: “Đừng hỏi nữa, ta đã hứa với một người, vĩnh viễn không nói ra đáp án.”

“Chẳng lẽ tổ sư gia thà nhìn hài nhi thương tâm tới chết cũng quyết tâm giữ bí mật?!” Ta khó thể tin, hét toáng lên: “Vì sao không thể biết chân thân của mình? Lẽ nào con không có quyền được biết rõ gốc gác của mình sao?”

Bồ Đề lão tổ trả lời, hơi lộ vẻ lạnh nhạt: “Không gạt con, mặc dù lão nạp nói cho con biết, con cũng không có cách nào tìm ra chân thân, so với để con thất vọng, thì chi bằng tiếp tục giữ bí mật.”

Choang! Giác mơ thấy lại ánh sáng, cứ như vậy mà bề nát tan tành, bay đi nhẹ nhàng, thậm chí không để lại một ảo ảnh nào.

Ta mò mẫm đi ra khỏi Tà Nguyệt Tam Tinh động, ngây ngô dờ dẫm.

Phải sống vĩnh viễn trong bóng tối sao? Phải mấy ngàn năm, mấy vạn năm nếm hết mùi vị cô đơn nhàm chán sao? Đến cùng thì Giang Đậu Hồng ta đã làm sai điều gì, mà số phận lại phải trừng phạt ta hà khắc đến nước này?

Lần đầu tiên trong đời, ta trỗi dậy thù hận thấu xương đối với mỹ nhân - Thanh Thanh, cô có biết cô đã cướp mất thứ quý giá nhất của ta không? Ta thà rằng cô cướp đi mạng sống của ta.

Lúc A Mộc biết tin mất ta không bao giờ trị khỏi được, hẩn ngồi bên cạnh ta, nghe ta khóc lóc kể lể, nói ít hơn bình thường rất nhiều.

Hai chúng ta ngồi ngốc trong Phương Thôn Sơn một khoảng thời gian.

Thình thoảng ta suy nghĩ một chút làm nước mắt tuôn ra như suối, trong tay sẽ được nhét vào một chiếc khăn.

Khóc mãi khóc mãi tới khi mệt lả, ngủ mê mê, đến khi tỉnh lại sẽ sờ thấy một bộ y phục trên người.

“Sống không bằng chết, ta không còn dũng khí sống tiếp nữa.” Lúc ruột gan đứt thành từng khúc, miệng ta lại nhả nhiều nhất chính là câu này.

“Không nên như vậy.” A Mộc nắm tay ta: “Chờ tới khi người phát hiện mỹ nhân phần lớn là hạng lòng lang dạ sói, người sẽ thấy may mắn vì bản thân không bị bề ngoài che mắt, bất kể thế nào, mắt mù còn tốt hơn là không có tim.”

“Ta có tim! Ta có tim!” Ta thét lên cắt ngang lời hấn, ta luôn hết sức nhạy cảm với đề tài này.

“Phải, người có tim.” A Mộc dịu giọng đáp, lấy tay lau giọt nước trên mặt ta: “Nước mắt đã làm chứng giúp người, ta biết, người có một trái tim hoạt bát.”

Thời gian cuốn trôi, vật đổi sao dời.

Rốt cuộc cũng có một ngày ta nắm tay người bên cạnh lên, trình trọng tuyên bố một vấn đề đột phá: “Ta quyết định chấp nhận hiện thực.”

“Nghĩ thông rồi?” Tay A Mộc khựng lại, giọng nói cứng đờ: “Ngươi lại muốn tự sát?”

“... Quả thật nghĩ thông rồi.” Ta chậm rãi lắc đầu: “Nếu tự sát, thì sao xứng với công ngươi cống ta tìm tới đây? Dù là vì ngươi thì ta cũng phải sống sót.”

“Cho nên?” A Mộc cầm ngược lại tay ta.

“Cho nên ta muốn chọn một nơi yên tĩnh, ngăn cách với đời, làm bạn với thanh vắng.” Ta bình thản nói: “Ăn cư vĩnh viễn.”

Cuộc sống như thế mặc dù kham khổ, nhưng là quyết định cuối cùng sau khi ta suy nghĩ thật lâu.

“Ngươi cho rằng trốn đi thì sẽ vui sướng?” Bàn tay của A Mộc dần siết chặt, giọng đê thấp.

“Không, không vui.” Ta bật cười đành chịu: “Nhưng một người mù không nhìn thấy, ở đâu thì có khác gì? Không bằng dứt bỏ niệm tưởng, đi theo Phật tổ.”

“Tại sao nhất định phải chính mắt nhìn?” Giọng A Mộc kích động: “Hôm đó ta cống ngươi, kể cho ngươi nghe cảnh sắc chung quanh, không phải ngươi rất vui sao? Tại sao cứ phải chấp nhất với những thứ phù vân như bề ngoài?”

“Phải, lúc đó ta rất vui.” Ta trả lời thành thật: “Nhưng ngươi có thể theo ta vạn năm sao? Ngươi có thể làm mắt của ta từng giờ từng phút sao? Nếu như tâm tình ngươi không tốt, có phải bất luận ta muốn nhìn cái gì ngươi cũng không thèm mở miệng không? Ngươi buồn bực, thì ta cũng buồn bực theo. Ngày nào đó ngươi không vui, chẳng phải ta sẽ càng đau lòng gấp bội sao?”

A Mộc lặng thinh.

“Ta sẽ không ký thác nguyện vọng của mình lên người khác.”

Ta nhỏ giọng thì thào, nói với hắn, mà cũng là nói với mình.

Nghe xong câu trả lời của ta, A Mộc thật lâu không nói chuyện với ta nữa.

Ta biết hắn cảm thấy thất vọng với quyết định của ta, hậm hực không chủ động tiến lên, cứ nhìn nhau im lặng như vậy mãi tới đêm khuya.

“Tiểu Giang Đậu, cả đời ngươi, khi nào là sung sướng nhất?”

Hôm nay lúc đang ngủ mơ mơ màng màng, ta chợt nghe có người nhẹ giọng hỏi bên tai ta.

“Sung sướng nhất...” Ta mơ hồ nghĩ, trong đầu trôi qua rất nhiều hình ảnh, xem Phương chủ múa, chằm Pháp Lang, nhuộm vải dệt vải...

“Chắc là khoảng thời gian ở Thiên đình.” Ta thì thào đáp lại, chỉ ít khi đó nhìn được, vô ưu vô lo.

“Người của Thiên đình đều tốt với người sao?” Giọng kia hỏi tiếp, dẫn dắt từng bước.

“Tốt.” Ta đáp cực nhanh.

Bỗng nhiên nhớ tới một cái bóng vàng óng, ta nhất thời cau mày: “Có một người muốn giết ta, hẳn không tốt.”

Giọng nói kia hăng lại một thoáng, sau đó hỏi tới: “Người hận kẻ muốn giết người chứ?”

“Hận à? Không đâu.” Mí mắt sụp xuống, cơn buồn ngủ xưa cỡ nào cũng không đi, ta chỉ còn biết đáp trả theo bản năng, hoàn toàn xuất phát từ bản năng: “Hắn làm cho người trong lòng nguyên một vũ trụ đỉnh kim cương, đặc biệt si tình, nếu có thể tặng lại cho ta, thì ta nhất định sẽ tha thứ cho hắn.”

Giọng nói kia bật cười trầm thấp: “Người vẫn thích đẹp vậy à.”

“Cũng không phải.” Ta lầu bầu hai tiếng, cuối cùng vẫn không chống lại cơn sâu ngủ, ngoẹo đầu ngủ say.

Trong mộng dường như có cặp mắt hẹp dài sâu sắc rũ xuống nhìn ta, một nửa ẩn giấu trong bóng đêm, nửa kia bị ngọn đèn lượn quanh, đen nhánh sâu thẳm mang theo một loại đối lập kỳ dị, bờ môi mỏng dưới cặp mắt kia, chẳng biết tại sao vẫn mím thật chặt, đường nét rất thẳng, rất thẳng.